

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného JUDr. Otto Walachem, advokátem se sídlem 1. máje 493, 739 61 Třinec, proti žalovanému **Celnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem náměstí Svatopluka Čecha 8, 702 09 Ostrava - Přívoz, P. O. BOX 09, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2008, č. j. 4974-2/08-140100-021, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2009, č. j. 22 Ca 318/2008 - 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2009, č. j. 22 Ca 318/2008 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 10. 11. 2008 u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2009, č. j. 4974-2/08-140100-021, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Celního úřadu Karviná č. 64-SPD/08 ze dne 23. 5. 2008, č. j. 478-9/08-146100-024, kterým byl vydán platební výměr na spotřební daň z lihu v celkové výši 1 784 510 Kč. Žalovaný v citovaném rozhodnutí konstatoval, že žalobce je plátcem daně podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o spotřebních daních“), z čehož vyplývá povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. e) citovaného zákona. Odvolatel v daňovém řízení neprokázal příslušnými daňovými doklady, že dopravované vybrané výrobky jsou zdaněné (§ 5) ani že byly nabyty oprávněně bez daně (§ 6). Odvolatel rovněž neprokázal přepravu vybraných výrobků s příslušnou verzí průvodního dokladu (§ 26, § 30). Zákon o spotřebních daních nevymezuje subjektivní odpovědnost dopravce, ze které se může vyvinet prokázáním, že v dobré víře dopravoval jiné než vybrané výrobky, v tomto případě ředidlo. Zákon neumožňuje vyvinění ani za situace, že o výše uvedené skutečnosti žalobce nevěděl a ani vědět nemohl. V daném případě je dána odpovědnost objektivní, kdy z dikce zákona jasně vyplývá, kdo je za stanovených podmínek plátcem daně

a u naplnění znaků podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních správní orgány nezkoumají, zda žalobce nevěděl nebo vědět nemohl, že přepravované zboží nebylo ředidlem.

Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2009, č. j. 22 Ca 318/2008 - 27, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal důvodnými námitky žalobce, že byl objednatelem přepravy uveden v omyl, neboť mu bylo sděleno, že předmětem přepravy je ředidlo, nikoliv líh. Přepravované zboží bylo v zaplombovaném návěsu, proto ho nebylo možné zkontrolovat, navíc vozidlo řídil J. K., vlastníkem zboží byl D. S. a objednatelkou H. K. Žalobce se na machinacích vědomě nepodílel. S odkazem na žalobcem zmiňované nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 267/02 a IV. ÚS 393/02, že nalézání práva má směřovat k řešení spravedlivému, krajský soud uzavřel, že byla-li by prokázána pravdivost tvrzení, že žalobce skutečně nevěděl a ani při vynaložení náležité péče vědět nemohl, že ve skutečnosti přepravuje líh, nikoliv ředidlo, nebylo by možné považovat uložení povinnosti žalobci zaplatit spotřební daň za spravedlivé. Jelikož se žalovaný z tohoto pohledu věcí nezabýval, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že byl uveden v omyl, neboť nevěděl, že předmětem přepravy je líh, nikoliv ředidlo.

Nedostatek důvodů napadeného rozsudku spočívá podle stěžovatele v tom, že krajský soud pouze letmo konstatoval, že skutečnost, že se fyzická nebo právnická osoba stane plátcem daně podle § 4 odst. 2 písm. f) zákona o spotřebních daních bez dalších podmínek jen na základě toho, že dané výrobky dopravuje, je třeba korigovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů. Podle něho jsou všechny subjekty aplikující právo povinny postupovat tak, aby zvolený výklad právních předpisů byl souladný s ústavností, a to ve smyslu výslovného znění konkrétních ústavních norem i ústavních principů a hodnot, nezřídka v ústavních textech *expressis verbis* nevyjádřených, přičemž krajský soud odkázal na nálezy Ústavního soudu zmiňované žalobcem. Tento svůj závěr však krajský soud dostatečně neodůvodnil, nadto citované nálezy Ústavního soudu nelze podle stěžovatele bez dalšího vztáhnout na posuzovaný případ, neboť jejich předmětem bylo řízení celní (nikoliv daňové) a jednalo se o jiný základ a jiné skutečnosti, kdy celní dluh byl vyměřen zaměstnanci dopravce. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost vyplývá podle stěžovatele z postupu krajského soudu, který sice argumentuje judikaturou Nejvyššího správního soudu, jež svědčí ve prospěch stěžovatele a potvrzuje zákonnost jeho rozhodování, nicméně i přes to rozhodne o zrušení rozhodnutí stěžovatele.

Závěrem stěžovatel uvedl, že postupoval v souladu se zákonem a že posouzení spravedlnosti právních předpisů namítané krajským soudem nespadá do jeho kompetencí. S ohledem na uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se stěžovatel domnívá, že krajský soud překročil své oprávnění dané soudním řádem správním při projednání žaloby, když nepřímo zavedl pojem subjektivní odpovědnost plátce daně, kterou však zákon o spotřebních daních ani zákon č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), nezna.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že „plátcem daně, jemuž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit je především osoba, která výrobky dováží. Žalobce takovou osobou nebyl a žalovaný v průběhu vyměřování dluhu neučinil nic, aby osobě která zboží dovezla spotřební daň vyměřil. (...) Rozhodl-li žalovaný o propadnutí zboží ve prospěch státu a doručil-li takové rozhodnutí vlastníkově zboží, kterým není žalobce, nelze daň z propadlého zboží dopravci doměřit.“ Žalobce nezpochybňuje, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je ustanovením objektivním. V žádném případě ale citované ustanovení neznamená absolutní odpovědnost žalobce jako dopravce za vznik celního dluhu. Proto žalobce i krajský soud zcela správně odkazují na aktuální nálezy Ústavního soudu, když opačný postup by byl v rozporu s principy, které je nezbytné respektovat v právním státě. Žalobce je tak přesvědčen, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné ani pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. S ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnosti odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Ze spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 3. 3. 2005 bylo celními orgány v Českém Těšíně kontrolováno vozidlo Iveco ML 120 SPZ 1T21215. Řidič tohoto vozidla J. K., Autodoprava M. K., dopravoval celkem 7000 litrů čiré kapaliny se zápachem po lihu s označením „Rozcieczalnik RKAP-3“. Na výzvu kontrolních orgánů předložil k přepravovanému zboží výdejní skladový doklad ze dne 2. 3. 2005, nákladní list CMR a fakturu ke zboží vystavenou polskou společností Zakład przetworstwa Alkoholu „Wiraset“ Sp. J., Promna Kolonia 112, 26-803 Promna, Polsko. Řidič neprokázal způsob nabytí vybraných výrobků oprávněně bez daně, ani skutečnost, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Zboží bylo určeno pro příjemce pana D. S. – Firma S., Náměstí ČSA 1/1, 737 01 Český Těšín, a bylo deklarováno jako ředidlo. Na místě bylo kontrolním měřením lihoměrem zjištěno, že přípravek obsahuje cca 91 objemového procenta lihu. Následně byl za přítomnosti majitele zboží (pana S.) odebrán vzorek zboží a předán k analýze Celnímu ředitelství Ostrava. Podle stanoviska Celního ředitelství Ostrava k deklarovanému složení a sazebnímu zařazení je odebraný vzorek zvláště denaturovaný líh (s obsahem Bitrexu ve vzorku 2,3 mg/l), kvasného původu s obsahem 14,7 g/l 1,2 propandiolu; obsah etanolu ve vzorku je 93,6 % hm., tj. po přepočtu 96,2 % obj. Kontrolovaný vzorek je tzv. zvláště denaturovaný líh podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 141/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobu, skladování a zpracování lihu, položka č. 20. Účel použití takto denaturovaného lihu je k výrobě lihu syntetického technického, který je určen k technickému použití u zpracovatele lihu, čímž se rozumí veškeré použití mimo prodeje a výroby výrobků s obsahem tohoto lihu. V souladu s ustanovením § 67 odst. 3 zákona o spotřebních daních se na líh denaturovaný jiným než stanoveným denaturačním prostředkem, s menším množstvím denaturačního prostředku nebo použitý pro jiný než stanovený účel, pohlíží jako na líh nedenaturovaný. V daném případě nebylo možné přiznat osvobození od daně ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních s ohledem na ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého druhy denaturačních prostředků, jejich minimální množství a účel použití denaturovaného lihu stanoví prováděcí předpis. Ministerstvo zemědělství může po dohodě

s Generálním ředitelstvím cel a Ministerstvem zdravotnictví v odůvodněných případech povolit použití jiného denaturačního prostředku nebo jiného minimálního množství denaturačního prostředku, než stanoví prováděcí předpis, nebo použití stanoveného denaturačního prostředku pro jiný účel.

Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku stěžovatele směřující do nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v letmém konstatování krajského soudu, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je třeba v daném případě korigovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů a že nalézání práva má směřovat k řešení spravedlivému. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, kde uvedl, že „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). S ohledem na výše citovanou judikaturu je zdejší soud toho názoru, že krajský soud dostatečně odůvodnil, proč shledal důvodnou námitku žalobce o nutnosti ústavně konformního výkladu a proč v dané situaci rozhodnutí žalovaného zrušil. Na straně 6-7 svého rozsudku krajský soud vyslovil názor, že pokud by byla prokázána pravdivost tvrzení žalobce, že nevěděl, že přepravuje líh, ani to při vynaložení náležité péče vědět nemohl, nebylo by možné považovat uložení povinnosti zaplatit spotřební daň za spravedlivé. Z povahy věci tak vyplývá, že stěžovatel brojí spíše proti takto vyslovenému právnímu názoru krajského soudu, nicméně napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí.

Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost rovněž není důvodná. Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu považováno „*takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Takovými vadami však napadený rozsudek netrpí. Krajský soud ve svém rozsudku argumentoval judikaturou Nejvyššího správního soudu, která vedla v daných případech k odlišným závěrům. Nicméně dále v textu vysvětlil, že v tomto konkrétním případě, kdy žalobce jako dopravce mohl být uveden v omyl ohledně výrobků, jež měl převážet, je nutné případně tvrdosti zákona odstranit ústavně konformním výkladem ve smyslu nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 267/02 a sp. zn. IV. ÚS 393/02. Rozsudek krajského soudu tak za nesrozumitelný považovat nelze; má veškeré náležitosti a obsahuje důvody, které jsou logickým podkladem pro výrok.

Nejvyšší správní soud ovšem shledal důvodnou námitku stěžovatele, že došlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Lze přisvědčit stěžovateli v tom, že žalobcem uváděné a krajským soudem do rozsudku převzaté nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2002 sp. zn. IV. ÚS 267/02 a sp. zn. IV. ÚS 393/02 nelze bez dalšího vztáhnout na posuzovaný případ. Předmětem řízení v citovaných nálezech bylo celní řízení, jež vedly celní orgány s řidičem dopravce. Povinnost zaplatit celní dluh byla uložena řidiči dopravce, ačkoliv se na vzniku tohoto celního dluhu vědomě nepodílel. V řešeném případě

vznikl celní dluh s největší pravděpodobností v důsledku trestné činnosti některých zaměstnanců celní správy. Pokud v daném konkrétním případě Ústavní soud shledal vadným, že správní soud nepřihlédl ke stěžovatelem uplatněným námitkám a v rámci soudního přezkumu nevěnoval patřičnou pozornost zejména námitce, že stěžovatel *de facto* nebyl účastníkem celního řízení, bylo nutné rozhodnutí krajského soudu, jakož i veškerá jemu předcházející rozhodnutí správních orgánů, zrušit.

V posuzované věci je však situace odlišná. Daň byla vyměřena dopravci, nikoliv zaměstnanci dopravce, a v průběhu řízení měl dopravce možnost uplatnit veškeré námitky proti vyměření daně; jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tak porušeno nebylo. Nejvyšší správní soud má za to, že výše citované právní závěry Ústavního soudu nelze generalizovat a libovolně aplikovat na případy, kdy se použití výslovné dikce zákona zdá být příliš tvrdé.

Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává právní názor, že dopravce se stává plátcem spotřební daně, neprokáže-li, že přepravované výrobky jsou zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Příslušný subjekt se tedy v takovém případě stane plátcem daně bez dalších podmínek, pouze na základě toho, že vybrané zboží dopravuje či skladuje a neprokáže jejich zdanění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53, a ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 137/2007). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně stěžovateli není vůbec rozhodující otázka, kdo byl vlastníkem vybraných výrobků, ale výhradě otázka, zda stěžovatel jakožto dopravce těchto výrobků prokázal jejich zdanění spotřební daní, či nikoliv. Otázka vlastnictví vybraných výrobků by mohla být ve věci relevantní pouze do té míry, v jaké by objasnění této otázky mohlo napomoci k prokázání zdanění vybraných výrobků.

Zákon o spotřebních daních v ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) jasně formuluje podmínky, za kterých se dopravce stává plátcem daně. Jsou-li kumulativně splněny, dopravce se stane plátcem daně bez dalšího, tj. bez ohledu na skutečnost, zda věděl, nebo vědět mohl, že přepravované výrobky podléhají spotřební dani. V první řadě musí být dopravovány výrobky ve větším množství (§ 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních). Za druhé, subjekt musí prokázat, že vybrané výrobky byly zdaněné nebo že je nabytí oprávněně bez daně. V posuzovaném případě byly obě výše uvedené podmínky splněny; žalobce dopravoval 7000 litrů výrobků podléhajících spotřební dani z lihu a současně neprokázal, že tyto výrobky nabytí oprávněně bez daně, resp. že byly předmětné výrobky již zdaněny. V souladu s veřejnoprávními předpisy mu tak vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, což neučinil. Námitka žalobce, že byl uveden v omyl ohledně povahy přepravovaných výrobků, je nepřijatelná, neboť celní orgány ze zákona nejsou oprávněny v takové situaci daň prominout, případně ji snížit.

Vycházejí z dikce zákona, dopravce se stává plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, mimo jiné přepravuje-li větší množství vybraných výrobků. Z této skutečnosti lze nepřímou usuzovat, že v případě přepravy většího množství výrobků se u dopravce předpokládá určitý stupeň profesionality a vyšší míra odborných znalostí než u osoby, která přepravuje výrobky v menším množství než se podává z dikce ustanovení § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Je-li dopravce odborníkem, měl by zjistit jaké výrobky převáží, informovat se, zda jsou předmětem spotřební daně, případně při uzavírání smlouvy o přepravě si smluvně ošetřit riziko uvedení v omyl odesílatelem ohledně povahy přepravovaných výrobků.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě nelze plně potlačit zájem státu na vybírání daní z důvodu, že dopravce mohl být uveden v omyl osobou, s níž sjednával smlouvu o přepravě. Pro danou věc je podstatné, že žalobce je plátcem daně, jsou-li splněny podmínky podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Případné soukromoprávní námitky proti podvodnému jednání druhé smluvní strany (odesílatele), na jehož základě žalobci mohla vzniknout škoda, jsou mu zachovány. Bude tedy pouze na žalobci, rozhodne-li se v daném případě domáhat se náhrady škody v soukromoprávním sporu. Byl-li dopravce uveden odesílatelem v omyl, který ani s vynaložením veškeré odborné péče nebylo možné zjistit, bude zpravidla možné hojit se na odesílateli v rovině soukromoprávní.

Je zřejmé, že v posuzovaném případě byla uzavřena smlouva o přepravě věci mezi dopravcem (žalobcem) a odesílatelem (polskou společností), v níž se dopravce odesílateli zavázal, že přepraví věc (zásilku) z určitého místa (místo odeslání) do určitého jiného místa (místo určení), a odesílatel se zavázal zaplatit mu úplatu (přepavné). Na smlouvu o přepravě je nutné aplikovat Úmluvu o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále též „Úmluva“), přijatou v Ženevě dne 19. 5. 1956, vyhlášenou pod č. 11/1975 Sb. Podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy musí nákladní list obsahovat tyto údaje: a) místo a datum vystavení, b) jméno a adresu odesílatele, c) jméno a adresu dopravce, d) místo a datum převzetí zásilky a místo jejího určení, e) jméno a adresu příjemce, f) obvyklé pojmenování povahy přepravované věci a druh obalu; u věci nebezpečné povahy jejich obecně uznávané označení, g) počet kusů, jejich zvláštní značky a čísla, h) hrubou váhu zásilky nebo jiným způsobem vyjádřené množství zboží, i) náklady spojené s přepravou (dovozné, vedlejší poplatky, cla a ostatní výdaje vznikající od okamžiku uzavření smlouvy až do vydání zásilky), j) pokyny potřebné pro celní a jiná úřední jednání, k) údaj o tom, že přeprava i přes jakoukoliv opačnou doložku podléhá ustanovením této Úmluvy. Podle článku 7 odst. 1 písm. a) pak odesílatel odpovídá za veškeré výlohy a škody, které vzniknou dopravci v důsledku nepřesnosti nebo neúplnosti údajů uvedených v článku 6 odst. 1 písm. b), d), e), f), g), h), a j). Pokud tedy byl dopravce uveden odesílatelem v omyl ohledně povahy zboží, může se na něm po zaplacení daňového nedoplatku domáhat náhrady škody v rovině soukromoprávní, která mu vznikla tím, že byl odesílatelem uveden v omyl ohledně přepravovaného zboží, resp. v důsledku nepřesnosti údajů o přepravovaných výrobcích.

Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá výsledek případného soukromoprávního sporu o náhradu škody, nicméně upozorňuje, že dopravce má povinnost jednat v průběhu přepravy s odbornou péčí. Tato povinnost dopravce je projevem zásady profesionality platné pro oblast obchodního práva, která předpokládá vyšší nároky na obchodníky co se týče jejich vědomostí, znalostí a informovanosti. Dopravce by tedy měl být při uzavírání přepravní smlouvy obezřetný, řádně zkontrolovat povahu přepravovaných výrobků, případně zjistit, zda dané výrobky podléhají spotřební dani či nikoliv, případně vyžádat si od odesílatele potvrzení, že výrobky spotřební dani nepodléhají. Pokud dopravce přepravuje výrobky ze zahraničí, měl by se nepochybně informovat, zda výrobky podléhají spotřební dani v České republice. V dokumentu „Karta charakterystyki preparatu niebezpiecznego Rozcieńczalnik“, který měl řidič (zaměstnanec žalobce) u sebe v průběhu přepravy, byl v bodu 2.1 uveden následující popis přepravovaného výrobku: „Spiritus (alkohol etylowy) o mocy 96,0 % obj. skażony benzoesanem denatonium w ilości 0,3 benzoesanu na 100 l 100° alkoholu“. Nejvyšší správní soud se domnívá, že výše uvedená charakteristika výrobku je obecně srozumitelná, tím spíš je-li dopravce z Českého Těšína. Dopravce a potažmo i řidič vozidla by proto měl být schopen po prostudování popisu přepravovaného výrobku, učinit si alespoň povšechný úsudek o tom, jaká látka je přepravována, tj. v tomto případě kapalina s obsahem 96 % etanolu s obsahem benzoátu denatonia (Bitreux) ve výši 0,3 g na 100 litrů 100° alkoholu.

Žádostí stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vzhledem k rozhodnutí ve věci samé nezabýval.

S ohledem na výše uvedená tvrzení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a tak podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu